

Commissie, geoordeeld, dat een aantal van de door de Commissie gestelde inbreuken non-existent waren, en heeft het de door de Commissie opgelegde geldboeten geheel of ten dele opgeheven. Op grond van dat arrest vorderen verzoeksters van de Commissie terugbetaling van de door hen betaalde geldboeten. Bij de bestreden brief van 4 oktober 1995, die was ondertekend door het voor mededingingsaangelegenheden bevoegde lid, weigerde de Commissie terugbetaling, op grond dat de beschikking waarbij de geldboeten waren opgelegd, nog steeds rechtskracht had ten aanzien van verzoeksters.

Verzoeksters betogen, dat een arrest waarbij het Hof een Gemeenschapshandeling nietig verklaart, tot gevolg heeft dat die handeling nietig is erga omnes en ex tunc. De instelling is dan verplicht de situatie van alle belanghebbenden in overeenstemming te brengen met de rechtsoverwegingen en het dictum van het arrest van het Hof. De instelling is ook gehouden tot een restitutio in integrum. Dit impliceert een herstel van de status quo ante en teruggave van de ongerechtvaardigde verrijking waartoe de ongeldige handeling heeft geleid, en omvat de verplichting om rente te betalen over de gelden die op basis van de ongeldige handeling zijn ontvangen.

Gelet op het arrest van het Hof, vormt artikel 1, punt 1 en punt 2, van de houtslipbeschikking geen geldige rechtsgrondslag voor de oplegging van een geldboete aan een van de in artikel 1, punt 1 en punt 2, genoemde geadresseerden. Derhalve kan de Commissie geen enkele geldboete die is betaald in verband met de in artikel 1, punt 1 en punt 2, gestelde handelingen, rechtsgeldig behouden. De geldboeten moeten bijgevolg worden terugbetaald samen met rente tegen een tarief dat het voordeel weerspiegelt dat de Commissie heeft gehaald uit de omstandigheid dat zij tien jaar lang in het bezit is geweest van de door de Zweedse geadresseerden betaalde geldboeten. Alleen op die manier kan de status quo ante worden hersteld.

Beroep, op 15 december 1995 ingesteld door S. Lehrfreund Limited tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-228/95)

(96/C 64/35)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 15 december 1995 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door S. Lehrfreund Limited, vertegenwoordigd door N. Forwood QC en M. Hoskins, Barrister, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij Thill & Pauly, Avenue de la Gare 11.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

— vast te stellen dat de Raad en/of de Commissie krachtens de artikelen 178 en 215 van het EG-Verdrag aanspra-

kkelijk is voor de door verzoekster geleden schade, waarvan de omvang later zal worden bepaald; en

— de Raad en/of de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster is een klein familiebedrijf dat sinds het in 1963 in het Verenigd Koninkrijk werd opgericht, bedrijvig is in de bonthandel. Het overgrote deel van verzoeksters omzet (ongeveer 80 %) komt voort van pelzen van oorsprong en ingevoerd uit de Verenigde Staten van Amerika en Canada.

Artikel 3, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 3254/91 van de Raad van 4 november 1991 houdende een verbod op het gebruik van de wildklem in de Gemeenschap en op het binnenbrengen in de Gemeenschap van pelzen en produkten die vervaardigd zijn van bepaalde in het wild levende diersoorten uit landen waar gebruik wordt gemaakt van de wildklem of andere vangmethoden die niet stroken met de internationale normen voor humane vangst met behulp van vallen (PB 1991, L 308, blz. 1) verbiedt de invoer in de Gemeenschap van pelzen van bepaalde diersoorten (onder meer de muskusrat) uit bepaalde derde landen (het invoerverbod). Volgens de letter van artikel 3, lid 1, wordt het invoerverbod op 1 januari 1996 van kracht en is het van toepassing op pelzen uit alle derde landen. Door het vooruitzicht op dat verbod en de onzekerheid over de wijze waarop het zal worden toegepast heeft verzoekster reeds grote en voortdurende schade geleden. Indien en wanneer het verbod van kracht wordt (op 1 januari 1996 of later) zal verzoekster nog meer verlies lijden, in die mate dat haar bedrijf waarschijnlijk ten gronde zal worden gericht.

Verzoekster stelt dat het verlies het resultaat is en zal zijn van onrechtmatig handelen van de Raad en/of de Commissie.

a) de Raad handelde onrechtmatig bij de vaststelling en de tenuitvoerlegging van het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91:

i) de Raad was op grond van het EG-Verdrag niet bevoegd om het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 uit te vaardigen;

ii) het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 druist in tegen het evenredigheidsbeginsel;

iii) het invoerverbod van Verordening (EEG) nr. 3254/91 was ten tijde van de vaststelling ervan in strijd met het GATT en is thans in strijd met de WTO-Overeenkomst;

b) de Commissie handelde onrechtmatig door niet de voor de tenuitvoerlegging van Verordening (EEG) nr. 3254/91 noodzakelijke maatregelen te nemen, die bepalen uit welke derde landen pelzen kunnen worden ingevoerd en die de noodzakelijke procedures vaststellen om de oorsprong van die pelzen te attesteren;

c) nu de handelingen en het nalaten van de Commissie en/of de Raad rechtsonzekerheid betreffende de omvang

en de aanvangsdatum van het invoerverbod hebben veroorzaakt, hebben die instellingen onrechtmatig nagelaten tijdig de nodige maatregelen te nemen om die onzekerheid op te heffen.

Het verlies dat verzoekster heeft geleden en zal lijden valt uiteen in twee categorieën:

- a) „huidig verlies”: de daling van omzet en winst die verzoekster reeds ondervindt door de vermindering van de vraag naar pelzen en verwante produkten in het vooruitzicht dat dergelijke pelzen na 1 januari 1996 wellicht niet meer zullen kunnen worden ingevoerd;
- b) „toekomstig verlies”: de toekomstige daling van omzet en winst die zal optreden indien en wanneer het invoerverbod van kracht wordt.

Beroep, op 19 december 1995 ingesteld door European Copier Manufacturers (CECOM) tegen Raad van de Europese Unie
(Zaak T-232/95)
(96/C 64/36)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 1995 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door European Copier Manufacturers (CECOM), gevestigd te Keulen, vertegenwoordigd door Dr. D. Ehle en Dr. V. Schiller, advocaten te Keulen, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Lucius, advocaat aldaar, Rue Michel Welter 6.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- artikel 3, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 2380/95 van 2 oktober 1995 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op de invoer van fotokopieerapparaten voor gewoon papier, van oorsprong uit Japan (PB 1995, L 244, blz. 1) nietig te verklaren, voor zover daarin is bepaald dat de geldigheid van de verordening twee jaar na haar inwerkingtreding verstrijkt;
- bij toewijzing van deze vordering, zo nodig, te gelasten dat het bij artikel 1 van Verordening (EG) nr. 2380/95 ingestelde anti-dumpingrecht gehandhaafd blijft, en wel ook na het verstrijken van de termijn van twee jaar na de inwerkingtreding van deze verordening, totdat de bevoegde instellingen de door het arrest van het Gerecht vereiste maatregelen hebben vastgesteld;
- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster acht de bepaling van het einde van de anti-dumpingmaatregelen betreffende fotokopieerapparaten na een geldigheidsduur van twee jaar na de inwerkingtreding

van Verordening (EG) nr. 2380/95 nietig. Artikel 3, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 2380/95 is nietig om de navolgende redenen:

- a) Strijdig met artikel 15, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 2423/88: ingevolge deze bepaling vervallen anti-dumpingrechten niet alleen vijf jaar na de datum waarop zij van kracht zijn geworden, maar ook vijf jaar na de datum waarop zij laatstelijk werden gewijzigd of bevestigd. Dit zijn dwingende termijnen waarvan de Raad niet kan afwijken en waarvan hij in de praktijk tot dusverre ook niet is afgeweken. In de verordening wordt de afwijking voor PPC's die meer dan 75 kopieën per minuut kunnen maken, in geen enkel opzicht gemotiveerd (artikel 190 van het EG-Verdrag).
- b) Kennelijk onjuiste beoordeling door verkorting van de termijn van vijf jaar tot een geldigheidsduur van slechts twee jaar: de verkorting van de geldigheidsduur van Verordening (EG) nr. 2380/95 tot twee jaar druist kennelijk in tegen de feitelijke bevindingen van de Gemeenschapsinstellingen tijdens de onderzoeksprocedure. Vastgesteld werden namelijk een verhoogde dumping, een hoge schade voor de bedrijfstak van de Gemeenschap, alsmede een belang van de Gemeenschap bij een duurzame bescherming tegen dumping. Om een einde te maken aan de schade veroorzakende dumping dienen de anti-dumpingmaatregelen een geldigheidsduur van vijf jaar te hebben. In de verordening wordt in het geheel niet gemotiveerd, waarom bij PPC's die meer dan 75 kopieën per minuut kunnen maken, en die in eerste instantie door de genoemde verordening gedurende vijf jaar tegen de schade veroorzakende dumping werden beschermd, de beschermende maatregelen slechts een geldigheidsduur van twee jaar moeten hebben (artikel 190 van het EG-Verdrag).
- c) Schending van de regeling van de basis-anti-dumpingverordening, in het bijzonder van de verdeling van de rechten en verplichtingen tussen de bedrijfstak van de Gemeenschap die schade heeft geleden, en de dumpende exporteurs, alsmede de bij de dumping betrokken importeurs: de bedrijfstak van de Gemeenschap wordt bij de vaststelling van een schade veroorzakende dumping gedurende vijf jaar beschermd; de exporteurs en importeurs (artikel 11, lid 3, van Verordening (EG) nr. 3283/94 hebben ter compensatie de mogelijkheid om een herzieningsonderzoek te vragen; de importeurs (artikel 11, lid 8, van Verordening (EG) nr. 3283/94) kunnen bovendien onder bepaalde voorwaarden terugbetaling van de anti-dumpingrechten vragen.
- d) Schending van de rechten van de verdediging en van de rechten van de bedrijfstak van de Gemeenschap betreffende de controle op de tenuitvoerlegging: bij een geldigheidsduur van anti-dumpingmaatregelen van slechts twee jaar na de inwerkingtreding wordt de bedrijfstak die schade heeft geleden, kennelijk belet, van haar rechten uit hoofde van artikel 12 van Verordening (EG) nr. 3283/94 (tenuitvoerlegging van anti-dumpingrechten) en artikel 13 van deze Verordening (tegenaan van ontwijking van rechten) op zinvolle wijze en met kans van slagen gebruik te maken.